Р Е Ш Е Н И Е
№ 45006

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 73 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10608** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Я. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Е. И. Г.- САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2837959 от 13.08.2026 г., издадена от Е. В. С. на длъжност „младши автоконтрольор“ в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“, като е иззето СУМПС №[ЕИК].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради издаването му при неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, недостатъчна мотивираност и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че констатираната от контролните органи червена светлина, интегрирана в предните дневни светлини на управлявания автомобил, е била постоянна, а не проблесваща/мигаща, и не е била съпроводена с подаване на специален звуков сигнал, поради което не съставлява светлинен сигнал за специален режим на движение по смисъла на чл. 34, ал. 1 и чл. 91, ал. 1 от ЗДвП. Изтъква се, че управляваното превозно средство е собственост на трето лице – „Ларок

Интернационал“ ООД, като жалбоподателят не е монтирал и не е знаел за техническата модификация. Твърди се липса на техническо изследване на системата, липса на доказано изпълнително деяние („поставил“ или „използва“) и липса на виновно поведение. Претендира се отмяна на заповедта.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. С писмена молба от 26.10.2026 г., депозирана чрез процесуалния му представител адв. Г., моли делото да се гледа в негово отсъствие и поддържа жалбата по изложените в нея съображения.
Ответникът– младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, се представлява в съдебно заседание от главен юрисконсулт С. М., която оспорва жалбата като неоснователна. В представени писмени бележки излага съображения, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установената форма, с пълно фактическо и правно мотивиране. Поддържа, че нарушението по чл. 175, ал. 1, т. 2 ЗДвП е безспорно установено с АУАН, ползващ се с материална доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на евентуално претендираното адвокатско възнаграждение от страна на жалбоподателя.
СГП– редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 73-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:
На 13.08.2026 г. около 12:10 ч. в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Г. Я. Г. управлявал лек автомобил марка „Д.“, модел „Ч.“, с рег. № С., собственост на „Ларок Интернационал“ ООД с ЕИК[ЕИК]. При управлението на автомобила водачът използвал светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение, изразяващ се в поставена червена светлина в светлините за движение през деня на автомобила, без да има такова право. Водачът е спрян за проверка пред № 598 на [улица]. За констатираното нарушение от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в присъствието на свидетеля-очевидец, е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5723061 от 13.08.2026 г. срещу Г. Я. Г. за нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. В акта е вписано изземването като доказателство на СУМПС №[ЕИК]. АУАН е предявен и връчен на жалбоподателя на 13.08.2026 г., с вписване „нямам възражения“.
Въз основа на констатациите в АУАН серия GA № 5723061 от 13.08.2026 г., в съответствие с чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, на 13.08.2026 г. от мл. автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е издадена оспорваната в настоящото поризводство ЗППАМ № GRAM-2837959, с която на Г. Я. Г. е наложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца. Заповедта е връчена лично на адресата на същата дата – 13.08.2026 г., срещу разписка.
По делото е приобщена изпратената от административния орган преписка, съдържаща: АУАН серия GA № 5723061/13.08.2026 г., ЗППАМ № GRAM-2837959/13.08.2026 г., Сведение от водача, снимков материал на автомобила, Справка-картон на водача за наложени наказания и контролни точки, Заповед № 513з-12413/15.11.2024 г. на директора на СДВР за преназначаване на държавния служител Е. В. С., Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 ЗДвП, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП.
Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на индивидуален административен акт, с който се засяга пряко неговото признато от закона право да управлява МПС, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и пред местно и родово компетентния административен съд, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от закона се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, сред които са полицейските органи от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР, в качеството си на ръководител на службата за контрол, изрично е оправомощил държавните служители – полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, да издават заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. От Заповед № 513з-12413 от 15.11.2024 г. се установява, че издателят на акта – Е. В. С., заема длъжността „младши автоконтрольор I степен“ в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР и притежава качеството на полицейски орган. Следователно оспореният административен акт е постановен от надлежно оправомощен орган, действащ в рамките на материалната и териториалната си компетентност.
Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата изчерпателно са посочени органът-издател, адресатът, наложената мярка, фактическите обстоятелства (дата, час, точно място, регистрационен номер и марка на автомобила, конкретното проявление на нарушението) и приложимите правни норми. Фактическите основания кореспондират с отразеното в съставения АУАН серия GA № 5723061 от 13.08.2026 г., който е неразделна част от административната преписка. Липсата на описание на технически модел на крушките или диодните елементи не съставлява порок във формата, тъй като съставомерният факт – излъчването на червена светлина в предната част на автомобила при движение – е описан пределно ясно, което е осигурило възможност на лицето да разбере основанието за налагане на мярката и да организира защитата си.
В хода на административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Нарушението е констатирано непосредствено от контролните органи при проверка на пътя. АУАН е съставен на място в присъствието на свидетел-очевидец и е надлежно предявен на водача съгласно изискванията на ЗАНН и ЗДвП. Жалбоподателят се е запознал с акта и не е направил възражения при подписването му. СУМПС е иззето със съставянето на акта в съответствие с императивното правило на чл. 172, ал. 3 ЗДвП. На същата дата е издадена и връчена оспорената заповед. По този начин процесуалният ред е стриктно спазен.
Оспорваната заповед е издадена и в съответствие с материалния закон (чл. 146, т. 4 АПК). Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП предвижда прилагане на ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение, за което е предвидено лишаване от право да се управлява МПС, извън случаите по букви „а“ – „ж“, като за нарушенията по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП мярката се налага за срок до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.
В чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП законодателят е въздигнал в административно нарушение деянието на водач, който „е поставил или използва устройство за звуков или светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение, без да има такова право“, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца и глоба.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове за установяване на нарушения по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В настоящото производство констатациите в АУАН серия GA № 5723061/13.08.2026 г., че водачът Г. е управлявал автомобила по [улица], използвайки червена светлина в секцията за дневни светлини отпред, не бяха оборени чрез насрещно доказване.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че поради липсата на проблесващ (мигащ) режим и звукова сирена светлината не представлява сигнал за специален режим по смисъла на чл. 34, ал. 1 и чл. 91, ал. 1 от ЗДвП. Разпоредбите на чл. 34 и чл. 91 от ЗДвП регламентират предпоставките, при които МПС със специален режим се движат правомерно с предимство и с право на отклонение от общите правила за движение (едновременно подаване на синя/червена светлина и звуков сигнал). За разлика от тях, съставът на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП защитава забраната за нерегламентирано въвеждане и използване на светлинни или звукови устройства, запазени за специализираните автомобили. Текстът на нормата е ясен „устройство за звуков или светлинен сигнал“. На основание действащите правила за движение и техническите стандарти за одобряване на пътните превозни средства, червената светлина отпред на превозното средство е абсолютно забранена за обикновени МПС и е запазена изключително за сигнализация при специален режим на движение. Излъчването на червена светлина напред при движение по път за обществено ползване въвежда в заблуждение останалите участници в движението и застрашава пътната безопасност.

Несъстоятелен е и доводът, че жалбоподателят не е собственик на автомобила и не е поставял лично светлинните тела. Изпълнителното деяние по чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е предвидено алтернативно: „поставил“ или „използва“. На жалбоподателя е вменено именно, че използва такъв сигнал при управление на МПС. Всеки правоспособен водач е длъжен преди потегляне и по време на движение да контролира светлинните системи на управляваното от него превозно средство. Управлението на автомобил с включени и функциониращи забранени червени светлини отпред обективира фактическо използване на сигнала по смисъла на закона.

Правно ирелевантни за производството по налагане на ПАМ са твърденията за липса на вина. Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП не съставлява санкция (наказание), а превантивна мярка на държавна принуда по чл. 22 от ЗАНН, чиято цел е незабавно да преустанови по-нататъшното извършване на противоправно поведение и да гарантира безопасността на движението. Следва да се има предвид различната природа на административното производство по налагане ПАМ и ангажиране на административнонаказателната отговорност на дееца по ЗАНН /със съставяне на АУАН и издаване на НП/. Законодателят е предвидил прилагането на ПАМ под прекратително условие (до решаване на въпроса за отговорността), което изрично показва, че мярката се налага преди и независимо от окончателния изход на административнонаказателното производство по издаване на наказателно постановление, където подлежи на доказване вината на дееца.

Заповедта е издадена в съответствие с целта на закона, дефинирана в чл. 1, ал. 2 и чл. 171 от ЗДвП – опазване на живота и здравето на участниците в движението по пътищата и предотвратяване на пътни инциденти. Мярката е определена в рамките на нормативно установения срок (до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца). Ирелевантни за законосъобразността на ПАМ са затрудненията, свързани с придвижването на децата на жалбоподателя, които са обичайни житейски последици от отнемането на правото на управление и не могат да дерогират надделяващия обществен интерес от сигурност по пътищата.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената Заповед за прилагане на ПАМ е законосъобразна – издадена от компетентен орган, при спазване на законоустановената форма,

административнопроизводствените правила и материалния закон, и в съответствие с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за разноски е неоснователна. От страна на ответника е направено своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед невисоката фактическа и правна сложност на делото и обема на осъществената правна защита, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 102.26 евро.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 73-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Я. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2837959 от 13.08.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Г. Я. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 102.26 евро.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.